

ת"פ 41497/03/17 - נביל נור אלדין נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 41497-03-17 מדינת ישראל נ' נור אלדין
תיק חיצוני: 539504/2016

בפני	כבוד השופט זיו אריאלי
מבקש	נביל נור אלדין
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

החלטה

בפני בקשה להחזרת תפוס.

רקע וטענות הצדדים:

נגד המבקש הוגש כתב אישום, במסגרתו מיוחסת לו עבירות לפי פקודת הסמים (סחר בסם מסוכן וכן החזקת סם מסוכן שלא לשימוש עצמי). בד בבד עם הגשת כתב האישום הודיעה המשיבה, כי בתום ההליך, תתבקש הכרזתו של המבקש כסוחר סמים, ולאור זאת יתבקש בית המשפט להורות על חילוט שני כלי רכב שנתפסו, והרשומים על שם המבקש - רכב מסוג סקודה אוקטביה, מ.ר. 86-897-70, וקטנוע, תוצרת קוואנג-יאנג, מ.ר. 98-261-30 [להלן: כלי הרכב התפוסים].

אין מחלוקת כי כלי הרכב התפוסים רשומים על שמו של המבקש, וכי הוא גם עושה בהם מנהג בעלים. מבירור שביצע ב"כ המשיבה, שווי כלי הרכב התפוסים הינו כדלהלן: הקטנוע - ₪ 9,200; רכב הסקודה - ₪ 55,000 [ב"כ המשיב לא חלק על הערכה זו של שווי כלי הרכב התפוסים].

בנוסף, אף אין מחלוקת כי בכלי הרכב התפוסים לא נעשה כל שימוש במהלך ביצוע העבירות הנטענות, והמיוחסות למבקש. משכך, הרי שחילוט כלי הרכב התפוסים מתבקש אך מכוח הכרזתו של המבקש כ"סוחר סמים", כאמור בסעיף 36א(ב) לפקודת הסמים המסוכנים, וכן מכוח החזקה הקבועה בסעיף 31(6) לפקודת הסמים המסוכנים.

בקשת המבקש היא להורות על שחרורם של התפוסים בתנאים מגבילים, שכן המשך החזקתם כתפוסים גורם לו ולבני משפחתו נזק משמעותי. בדיון בפני הוסיף ב"כ המבקש, כי יש לשמור על פרופורציה ומידתיות בין שווי הרכוש התפוס (אותו תבקש המשיבה לחלט בסופו של יום) לבין שווי העבירה. בענייננו, מדובר בכלי רכב אשר נרכשו בהלוואות מהבנק. העסקה מושא כתב האישום עניינה ב- 240 ₪.

המשיבה מתנגדת להחזרת התפוסים וסבורה כי יש מקום להורות על השארתם בידי משטרת ישראל. על פי הטענה, היה יורשע המבקש, הרי שלבית המשפט מסור שיקול דעת מוגבל אם לחלט את הרכוש התפוס אם לאו. עוד הפנתה המשיבה לבש"פ 3750/09 **אלהואשלה נ' מדינת ישראל**, התומך, לשיטתה החזקת הרכב ברשות המשיבה. נטען עוד כי המבקש הסכים לקיומן של ראיות לכאורה (בהליך המעצר), ועל כן די בכך כדי להצדיק את השארת התפוסים בידי המשיבה.

דין והכרעה:

תכלית התפיסה של כלי הרכב נועדה להבטיח את האפשרות לחלטם בעתיד (השווה בש"פ 6159/01 **אבו עמר נ' מדינת ישראל**, פ"ד נו (3) 817). ואולם, אינטרס זה אינו עומד לבדו, ומולו עומד האינטרס הפרטי של בעל הקניין (בעניינו - המבקש). כפי שנפסק בעשרות רבות של פסקי דין - תפיסה בפועל של הרכוש היא האמצעי הדרסטי ביותר להשגת התכלית של הבטחת האפשרות לחילוט הנכס. יש לבכר על פי רוב אמצעים דרסטיים פחות, הולמים ומידתיים, שיהיה בהם כדי לאזן בין האינטרס הציבורי לבין זכותו של נאשם ליהנות מקניינו. ודאי שאלה פני הדברים בעניינו של נאשם אשר דינו טרם התברר, והוא נהנה מחזקת החפות. השווה, ולשם הדוגמא בלבד, בש"פ 7715/97 **חג'ג' נ' מדינת ישראל** (8.1.1998); בש"פ 3159/00 **רבין נ' מדינת ישראל** (30.5.2000); בש"פ 5550/08 **שמעון נ' מדינת ישראל** (8.7.2008); בש"פ 342/06 **חברת לרגו עבודות עפר בע"מ נ' מדינת ישראל** (12.3.2006); בש"פ 3750/09 **אלהואשלה נ' מדינת ישראל** (2.6.2009); בש"פ 6529/10 **מגידש ואח' נ' מדינת ישראל** (21.9.2010), שם נקבע כי:

"בית משפט זה הביע את עמדתו בעבר פעמים רבות כי נוכח אופיו הדרסטי, והפגיעה הקניינית הממושכת הכרוכה בו בנאשם שטרם הוכרע דינו, ניתן לבכר אמצעי זה רק באין חלופה פוגענית פחות המגשימה את תכליתו. לשון אחר: בבוחנו את האפשרות להוציא צו זמני, שומה על בית המשפט לבחור באמצעי שלצד הגשמתו את התכלית שלשמו ננקט, פגיעתו הקניינית בבעל הרכוש מינימאלית והוא מאזן ככל שניתן בין האינטרס הציבורי שבהבטחת החילוט לאינטרס הפרט בקניינו".

לאור האמור לעיל, אודה כי עמדתה של המשיבה - תמוהה עד מאוד בעיניי. היא אינה עולה בקנה אחד עם פסיקתו ארוכת השנים של בית המשפט העליון. היא אף אינה עולה בקנה אחד עם עמדת התביעה הכללית בשורה ארוכה של תיקים, בהם הסכימה המדינה לשחרור כלי רכב, בכפוף לתנאים מסוימים. לא מצאתי כי בעניינו של המבקש מתקיימים תנאים מיוחדים או נסיבות ייחודיות המצדיקות סטייה מעמדה עקבית זו של המדינה.

מכל מקום בפרקטיקה הנוהגת, השתרשו מספר לא מבוטל שלא אמצעים אשר בכוחם להבטיח חילוט עתידי של כלי רכב תפוסים, תוך הותרתם בשלב הביניים בידי נאשמים. אמצעים אלה יכולים לכלול, לדוגמה, חיוב בערבויות, צווי מניעה, צווי עיקול או שעבוד של פוליסות ביטוח, ועוד.

תנאים אלו, ודאי מקום בו המבקש הינו הבעלים הרשומים של כלי הרכב התפוסים, ואין בנמצא טוען לזכות ברכוש -די בהם כדי להבטיח ללא קושי את חילוט כלי הרכב, ככל ששורשע המבקש בדיון.

ייתכן אמנם נסיבות, חריגות למדי, בהן ייתכן כי לא יעלה בידי המשיבה לממש את החילוט. לצורך זה נראה כי ניתן להוסיף בטוחה בדמות הפקדה כספית (השווה בש"פ 5550/08 **שמעון** הנ"ל).

יחד עם זאת, אך טבעי הוא כי סכום ההפקדה צריך לשקף את נסיבות המקרה, את העובדה שנקבעו תנאים אחרים שיבטיחו את מימוש החילוט, ואת העובדה שההפקדה איננה אלא בטוחה נוספת הנדרשת במקרים חריגים. אין איפוא לקבוע הפקדה בסכום גבוה יתר על המידה, המאיין כליל את האינטרס הפרטי של הנאשם.

סוף דבר, אני נעתר לבקשה. כלי הרכב יושבו לידי המבקש, בכפוף לתנאים הבאים:

- א. על כל אחד מכלי הרכב התפוסים יירשם עיקול לטובת המדינה במשרד הרישוי עד תום ההליכים המשפטיים.
- ב. בכל הנוגע לרכב הסקודה התפוס - תוצא פוליסת ביטוח מקיף לרכב, אשר תשועבד לטובת המדינה, ותחודש מעת לעת עד תום ההליכים המשפטיים, והסכום יהיה על מלוא ערכו של הרכב.
- ג. תיאסר כל עיסקה ברכב או מסירתו לידי אחר, ללא אישור בית המשפט לכך.
- ד. תיחתם ערבות צד ג' להבטחת ההתחייבויות הנזכרות לעיל, בגובה של 3,000 ₪ (ביחס לקטנוע) ו- 15,000 ₪ (ביחס לרכב הסקודה).
- ה. בנוסף, ולהבטחת ההתחייבויות הנזכרות לעיל, יופקד בקופת בית המשפט סך במזומן של 1,500 ₪ (ביחס לקטנוע) ו- 6,000 ₪ (ביחס לרכב הסקודה).

עם מילוי התנאים שלעיל, יוחזרו כלי הרכב התפוסים לידי המבקש.

המזכירות תעביר את העתק ההחלטה לצדדים.

תיק החקירה יוחזר למשיבה, בתיאום עם המזכירות.

ניתנה היום, כ"ז ניסן תשע"ז, 23 אפריל 2017, בהעדר הצדדים.

